

Michelle Richmond

Pactul conjugal

Traducere din engleză și note de Adrian Deliu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Diana Trăncuță

Coperta: Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Cristina Niță
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RICHMOND, MICHELLE

Pactul conjugal / Michelle Richmond ; trad. din engleză de Adrian Deliu. -

București : Editura Trei, 2019

ISBN 978-606-40-0582-3

I. Deliu, Adrian (trad.)

821.111

Titlul original: The Marriage Pact

Autor: Michelle Richmond

Copyright © 2017 by Michelle Richmond

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0582-3

Mă trezesc într-un avion Cessna care se zdruncină prin aer. Îmi zvâcnește capul de durere și am sânge pe bluză. Habar n-am cât timp o fi trecut. Îmi privesc mâinile, așteptându-mă să le văd legate, dar nu e cazul. Am doar obișnuita centură de siguranță, înfășurată în jurul taliei. Cine mi-o fi pus-o? Nu-mi amintesc nici să mă fi urcat în avion.

Prin ușa deschisă a cabinei, zăresc ceafa pilotului. Suntem numai noi doi. E zăpadă pe munți, iar vântul izbește violent avionul. După umerii încordați, pilotul pare să fie total concentrat asupra comenzilor.

Ridic mâna și-mi pipăi capul. Sângele s-a uscat, transformându-se într-o murdărie lipicioasă. Îmi chiorăie stomacul. Ultimul lucru pe care l-am mâncat au fost frigănelele. Cât să fi trecut de-atunci? Pe scaunul de lângă mine găsesc o sticlă cu apă și un sandvici înfășurat în hârtie cerată. Desfac sticla și beau.

Despățuresc sandviciul — șuncă și șvaițer — și iau o mușcătură. Fir-ar să fie. Maxilarele mă dor prea tare ca să pot mesteca. Probabil că cineva mi-a dat un pumn în față după ce am căzut la pământ.

— Mergem acasă? îl întreb pe pilot.

— Depinde de ce numești „acasă”. Ne îndreptăm spre Half Moon Bay.

— Nu ți-au spus nimic despre mine?

— Doar prenumele și destinația. Nu sunt decât un taximetrist, Jake.

— Dar ești membru, nu?

— Sigur, îmi răspunde, pe un ton indescifrabil. Fidelitate față de Soție, loialitate față de Pact. Până când moartea ne va despărți.

Întoarce capul doar cât să-mi arunce o privire care mă avertizează că nu e cazul să mai pun alte întrebări.

Nimerim într-un gol de aer atât de zdravăn, încât îmi zboară sandviciul din mână. Se aude o alarmă insistentă. Pilotul trage o înjurătură și apasă frenetic mai multe butoane. Îi strigă ceva controlorului de trafic. Ne lăsăm rapid în jos, iar eu mă țin de cotiere, gândindu-mă la Alice, derulând în minte ultima noastră discuție și dorindu-mi să fi spus atâtea lucruri.

Apoi, dintr-odată, avionul se redresează, câștigăm altitudine și totul pare să fie în regulă. Adun de pe podea bucățile sandviciului, învelesc la loc toată mizeria în hârtia cerată și o așez pe scaunul de lângă mine.

— Scuze pentru turbulențe, îmi zice pilotul.

— Nu e vina ta. Bună manevră.

Deasupra însoritului Sacramento, se destinde, în sfârșit, și discutăm despre Golden State Warriors și surprinzătoarea lor serie de victorii din actualul sezon.

— Ce zi e? mă interesez.

— Marți.

Mă simt ușurat zărind pe fereastră țărnul familiar și sunt recunoscător la vederea micului aeroport din Half

Moon Bay. Aterizarea e lină. De îndată ce atingem solul, pilotul se întoarce și-mi zice:

— Să nu-ți faci un obicei din asta, bine?

— N-am de gând.

Îmi iau geanta și cobor. Fără să oprească motoarele, pilotul închide ușa, întoarce avionul și decolează iar.

Intru în cafeneaua aeroportului, comand o ciocolată caldă și-i trimit un SMS lui Alice. E ora două după-amiaza, într-o zi lucrătoare, așa că ea e, probabil, prinsă în milioane de întâlniri. N-aș vrea s-o deranjez, dar chiar simt nevoia s-o văd.

Sosește răspunsul. *Unde ești?*

Înapoi în HMB.

Plec în 5 minute.

Sunt mai mult de 20 de kilometri de la biroul lui Alice până în Half Moon Bay. Îmi scrie ceva despre traficul din centru, așa că mă hotărâsc să comand mâncare, aproape toată pagina stângă din meniu. Cafeneaua e goală. Chelnerița plină de viață, în uniforma ei perfect călcată, îmi dă târcoale. Când plătesc nota, îmi spune:

— Să ai o zi bună, Prietene.

Ies din local și mă așez pe o băncuță, ca să aștept. E frig, iar ceața coboară în valuri. Până să oprească vechiul Jaguar al lui Alice, sunt înghețat deja. Mă ridic și, în timp ce verific dacă am tot ce trebuie la mine, Alice vine spre bancă. Poartă un costum sobru, dar și-a schimbat pantofii cu toc cu o pereche de teniși, pentru drum. Părul ei negru pare umed în ceață. Și-a rujat buzele într-un roșu-închis și mă întreb dac-o fi făcut-o pentru mine. Așa sper.

Se ridică pe vârfuri să mă sărute. Abia atunci îmi dau seama cu câtă disperare îi dusesem dorul. Pe urmă, se dă înapoi și mă examinează din cap până-n picioare.

— Bine măcar că ești întreg, îmi zice, ridicând o mână și atingându-mi cu blândețe falca. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu sigur.

O îmbrățișez.

— Și-atunci, de ce-ai fost chemat?

Sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să i le spun, dar mi-e teamă. Cu cât știe mai multe, cu atât e mai periculos pentru ea. Plus că, să recunoaștem, adevărul ar scoate-o din sărite.

Cât aș da să putem fi iar la început... înainte de nuntă, înainte de Finnegan, înainte ca Pactul să ne dea viața peste cap.

O să fiu sincer: ideea nunții a fost a mea. Poate că nu și locul, spațiul, meniul, muzica, toate lucrurile la care Alice se pricepea atât de bine. Totuși, ideea fusese a mea. O cunoșteam de trei ani și jumătate. O doream, iar căsătoria era cea mai bună metodă ca să mă asigur că n-o pierd.

Alice n-avea antecedente prea bune în privința stabilității. La început, era nestăpânită, impulsivă, uneori atrasă prea repede de lucruri efemere, sclipitoare. Mă îngrijora gândul că, dacă aș mai fi așteptat mult, ar fi dispărut. Nunta, sincer să fiu, era doar o cale spre stabilitate.

Am cerut-o într-o plăcută zi de marți, în ianuarie. Tatăl ei murise, așa că ne întorseserăm în Alabama. Fusese singura ei rudă rămasă în viață, iar moartea lui neașteptată o tulburase într-un fel pe care nu-l mai văzusem până atunci. Ne-am petrecut zilele de după înmormântare făcând curat în casa părintească a lui Alice, dintr-o suburbie a orașului Birmingham. Dimineața, căutam prin cutiile din pod, din atelier și din garaj. Casa era plină de vestigii ale vieții familiei: amintiri din cariera militară a tatălui ei, reușitele din baseball ale fratelui ei mort, cărțile de rețete

ale mamei ei moarte, fotografii îngălbenite ale bunicilor. Era ca o colecție de comori arheologice ale unui mic trib, de mult uitat, dintr-o civilizație dispărută.

„Eu sunt ultima“, a zis. A spus-o ca pe o realitate, nu pe un ton care să provoace compătimire. Mama îi murise de cancer, iar fratele se sinucisese. Ea supraviețuise, dar nu fără să-i rămână urme. Privind înapoi, îmi dau seama că postura ei, de unic supraviețuitor al familiei, o făcuse să fie mai iubită și mai îndrăzneată decât ar fi fost altminteri. Dacă n-ar fi fost singură pe lume, nu sunt sigur că ar mai fi spus *da*.

Comandasem inelul de logodnă cu câteva săptămâni în urmă, și sosise prin UPS la câteva clipe după ce aflase de moartea tatălui ei. Nu știu sigur de ce, dar îmi strecurasem cutiuța în geanta de voiaj chiar înainte să pornim spre aeroport.

După două săptămâni de la plecare, am chemat un agent imobiliar și i-am cerut să evalueze casa. Am bântuit prin încăperi, iar agentul a luat notițe, mângăind frenetic, de parcă s-ar fi pregătit pentru un examen. La sfârșit, ne-am oprit pe verandă, în așteptarea evaluării.

— Sunteți siguri că vreți să vindeți? a întrebat agentul.

— Da, i-a răspuns Alice.

— Doar că...

S-a oprit, gesticulând cu mapa în direcția noastră.

— De ce nu rămâneți aici? Căsătoriți-vă. Faceți copii. Clădiți-vă o viață. Orașul ăsta are nevoie de familii. Copiii mei se plictisesc rău. Băiatul meu e nevoit să joace fotbal, din cauză că n-avem destui copii ca să alcătuim o echipă de baseball.

— Păi..., a rostit Alice, îndreptându-și privirea spre stradă. De-aia.

Asta a fost tot. „De-aia”. Tipul a revenit brusc la atitudinea de agent imobiliar. A propus un preț, iar Alice a sugerat altul, puțin mai mic.

— Ar fi sub cota de piață a cartierului, a remarcat agentul, surprins.

— Nu e nimic. Vreau doar să termin cu asta, a replicat ea.

El și-a notat ceva în mapă.

— Asta în mod sigur îmi va ușura treaba, a zis.

După câteva ore, a sosit un camion, au coborât câțiva tipi și au golit casa de mobila uzată și de electrocasnicele învechite. N-au mai rămas decât două șezlonguri lângă piscina care nu se schimbaseră din ziua în care fusese săpătură și tencuită, în 1974.

În dimineața următoare, a venit un alt camion, cu alți oameni: specialiști în decorațiuni interioare, angajați de agenția imobiliară. Au umplut casa cu mobilier nou. S-au mișcat repede și cu hotărâre, punând pe pereți tablouri mari, abstracte, și mici fleacuri scilpitoare pe etajere. După ce au terminat, casa era aceeași, doar că arăta altfel: mai curată, mai puțin înghesuită, golită de acele lucruri plictisitoare care constituie sufletul unei locuințe.

La o zi după asta, o pleiadă de agenți imobiliari a făcut turul camerelor pentru o mulțime de potențiali cumpărători, șușotind cu toții, deschizând șifoniere și dulapuri, studiind tabelul care furniza oferta amănunțită. Agentul a sunat în după-amiaza aceea, prezentându-i lui Alice patru oferte, iar ea acceptând-o pe cea mai mare. Ne-am făcut bagajele și ne-am rezervat locuri pentru zborul de întoarcere în San Francisco.

Seara, când au apărut stelele, Alice a ieșit să privească cerul nopții și să-și ia rămas-bun pentru totdeauna de la

Alabama. Era o noapte caldă, iar miresmele grătarelor pluteau spre noi pe deasupra gardului din spatele casei. Lumina felinarelor de afară se reflecta strălucitoare în apa piscinei, iar șezlongurile păreau la fel de confortabile pe cât trebuie să fi fost în prima zi, când tatăl ei le trăsese afară, în curte, când soția lui era frumoasă și bronzată, iar copiii, mici și neastâmpărați. Am simțit că asta era tot ceea ce putea oferi mai bun Alabama; cu toate acestea, Alice părea atât de tristă, insensibilă la frumusețile care se furișaseră spre noi, pe neașteptate.

Ulterior, aveam să le spun prietenilor noștri că ideea de a profita de acel moment ca s-o cer în căsătorie îmi venise dintr-un impuls. Voiam s-o fac să se simtă mai bine. Voiam să-i arăt că există un viitor. Voiam să-i aduc fericire, într-o zi atât de dureroasă.

M-am apropiat de piscină, am îngenuncheat, am scos inelul din cutiuță și i l-am oferit lui Alice, în palma mea transpirată. N-am scos o vorbă. Ea m-a privit, apoi a privit inelul și a zâmbit.

— Bine, a zis.

Nunta noastră s-a ținut pe un izlaz de pe malul fluviului Russian, la două ore de mers cu mașina spre nord, din San Francisco. Cu câteva luni înainte, ne-am dus acolo, ca să aruncăm o privire. De vreo două ori am trecut cu mașina chiar pe lângă el, fiindcă nu era niciun indicator pe șosea. După ce am deschis poarta și am înaintat pe potecă, spre râu, Alice m-a îmbrățișat și mi-a zis: „Îmi place la nebunie“. La început, am crezut că glumea. Pe alocuri, iarba era înaltă de un metru și jumătate.

Terenul aparținea unei enorme și întortocheate ferme de lapte, iar vacile hoinăreau pe izlaz. Proprietara era chitarista ritmică din prima trupă a lui Alice. Da, Alice făcuse parte dintr-o trupă, și e posibil chiar ca voi să le fi ascultat muzica, dar despre asta putem să discutăm ulterior.

În ajunul nunții, am trecut din nou cu mașina pe lângă izlaz. De data asta, totuși, motivul a fost acela că arăta cu totul altfel. Jane, chitarista, își petrecuse săptămâni întregi cosind, aranjând și replantând iarba. Arăta uluitor. Parcă era o pistă a celui mai impecabil teren de golf din lume. Iarba urca până peste deal, apoi cobora în

pantă spre fluviu. Jane zisese că ea și soția ei fuseseră în căutarea unui proiect.

Erau acolo un cort mare, o curte interioară, o piscină exterioară și o alta acoperită, modernă. O estradă se înălța pe malul apei, iar pe un dâmb era un foișor, cu vedere spre toate acestea. Vacile încă rățăceau peste tot, în felul lor lent, meditativ.

Se aduseseră scaune, mese, echipamente, difuzoare și umbrele. Chiar dacă nu era tocmai mare amatoare de nunți, Alice adora petrecerile. Deși nu dăduserăm niciuna în anii de când o cunoșteam, auzisem povești. Paranghelii mari, în saloane de bal, pe plaje, în fostele ei apartamente; după toate aparențele, era unul dintre talentele ei. Așa că, atunci când venise vorba despre pregătiri, mă dădusem deoparte și-o lăsasem să-și vadă de treabă. Luni întregi de planificare, totul impecabil, totul sincronizat exact cum trebuia.

Două sute de oameni. Fusesse vorba să fie o sută din partea mea și o sută din partea ei, dar până la urmă balanța a fost un pic dezechilibrată. Lista invitaților era ciudată, ca la oricare nuntă. Părinții mei, bunica mea, asociați de la firma soției mele, colegi de la clinica în care lucrasem, foști clienți, prieteni din facultate, din programul postuniversitar, vechi prieteni din muzică de-ai lui Alice, o combinație pestriță de alte persoane.

Plus Liam Finnegan și soția lui.

Ei au fost ultimii invitați, pozițiile 201 și 202 pe lista oaspeților. Alice îl cunoscuse pe el cu trei zile înainte de nuntă, la firma de avocatură în care, de un an, muncea zi și noapte. Știu, e bizar, soția mea e avocat. Dac-ați cunoaște-o, v-ar surprinde și pe voi. Și despre asta putem să discutăm, dar mai târziu. Ce contează acum e

Finnegan... Finnegan și soția lui, Liam și Fiona, invitații cu numerele 201 și 202.

La firmă, soția mea se ocupase de dosarul lui Finnegan, ca ajutor de avocat. Era un caz de proprietate intelectuală. Finnegan era, acum, om de afaceri. Cu ani în urmă, totuși, fusese bine-cunoscutul solist al unei formații folk-rock irlandeze. Probabil că nu i-ați auzit niciodată muzica, dar e posibil să-i fi văzut numele. Era în toate revistele acelea britanice de muzică: *Q*, *Uncut*, *Mojo*. Zeci de muzicieni îl recunosc drept o autoritate esențială în domeniu.

Timp de câteva zile, după ce a primit Alice însărcinarea, am ascultat întruna acasă discurile lui Finnegan. Cazul era pe cât de simplu poate fi unul de proprietate intelectuală. O tânără formație furase un fragment dintr-un cântec al lui și-l transformase într-un succes uriaș. Dacă sunteți ca mine și nu vă pricepeți la muzică din punct de vedere tehnic, nu v-ați da seama de similitudini, însă când ești muzician, zicea soția mea, furtul e evident.

Cazul se născuse dintr-un comentariu făcut de Finnegan, în urmă cu câțiva ani. Într-un interviu, îi spusese reporterului că hitul acelei formații semăna suspect de mult cu un cântec de pe al doilea lui album. Nu avusese de gând să meargă mai departe, însă apoi managerul tinerei formații îi trimisese o scrisoare lui Finnegan, pretinzându-i să-și ceară iertare pentru comentariu și să declare public că melodia nu era furată. De atunci, lucrurile au evoluat, ajungându-se în cele din urmă ca soția mea să trudească un milion de ore la primul ei caz important.

După cum am spus, soția mea era ajutor de avocat, așa că, atunci când sosise verdictul în favoarea lui

Finnegan, avocații principali își asumaseră toate meritele. La o lună după aceea, în săptămâna premergătoare nunții noastre, Finnegan a făcut o vizită la firmă. I se acordase, ca despăgubire, o sumă de bani nebunească, mult mai mare decât cea dorită de el și, cu certitudine, mai mare decât ar fi avut nevoie, motiv pentru care a vrut să le mulțumească tuturor pentru munca depusă. Când a ajuns acolo, partenerii l-au dus într-o sală de ședințe, unde l-au delectat cu povești despre incredibila lor strategie. La final, el le-a mulțumit, dar apoi i-a întrebat dacă ar putea să-i cunoască pe toți oamenii care au lucrat propriu-zis la cazul lui. A citat câteva expuneri de motive și capete de cerere, asociații rămânând surprinși de câtă atenție acordase celor mai mici amănunte.

O expunere de motive care-i plăcuse în mod special fusese una scrisă de Alice. Era o chestie amuzantă, creativă... atât de amuzantă sau de creativă cât poate fi o expunere juridică de motive. Așa că asociații au invitat-o pe Alice în sala de ședințe. La un moment dat, cineva a pomenit despre faptul că ea urma să se căsătorească în weekendul acela. Finnegan a comentat că se dă în vânt după nunți, iar Alice l-a întrebat, în glumă: „N-ai vrea să veniți la a mea?”, iar el, spre mirarea tuturor, a răspuns: „Aș fi onorat”. Mai târziu, la plecare, a trecut pe la biroul lui Alice, iar ea i-a înmănat o invitație.

După două zile, la apartamentul nostru a sosit un curier, aducând o cutie. În acea săptămână, ne fuseseră livrate mai multe daruri de nuntă, așa că nu fusese tocmai o surpriză. La numele expeditorului scria *Familia Finnegan*. Am desfăcut plicul: înăuntru era un carton alb, împăturit, cu imaginea unui tort pe partea din față. De bun-gust.

Pentru Alice și Jake, supremele mele felicitări cu ocazia apropiatei voastre ceremonii nuptiale. Respectați căsătoria și ea vă va oferi multe în schimb. Liam

Cadourile pe care le primiserăm până în momentul acela nu fuseseră câtuși de puțin surprinzătoare. Exista un fel de ecuație care-mi permitea să anticipez conținutul fiecărui cadou, înainte de a-l deschide. Prețul total al cadoului era, de obicei, o combinație între venitul net al expeditorului, înmulțit cu numărul de ani de când cunoșteam respectiva persoană, totul supra pi. Sau ceva de genul acesta. Bunica ne cumpăraseră un set complet de porțelanuri pentru șase persoane. Vărul meu ne dăruise un prăjitor de pâine.

În cazul lui Finnegan, totuși, n-aveam cum să calculez. Era un afacerist de succes, tocmai câștigase o despăgubire substanțială și avea un portofoliu de cântece care, probabil, nu-i aducea cine știe ce bani. Chestia era că nu-l cunoșteam de mult timp. Da, bine, de fapt nu-l cunoșteam absolut deloc.

Mânat de curiozitate, am sfâșiat imediat ambalajul. Era o cutie mare, grea, confecționată din lemn reciclat, cu o emblemă pirogravată pe capac. La început, m-am gândit că ar conține vreo sticlă de whisky irlandez, de serie mică, nebunesc de elitistă, ceea ce ar fi fost logic. Era exact ceea ce ar fi prezis ecuația cadourilor.

Asta m-a făcut să devin un pic agitat. Eu și Alice nu aveam alcooluri tari în casă. Ar trebui să vă explic faptul că noi doi ne-am cunoscut într-o clinică de dezintoxicare, la nord de Sonoma. Practicam terapia de câțiva ani deja și profitam de fiecare ocazie ca să învăț mai multe. Îi țineam locul unui prieten, ca să dobândesc experiență

practică. În cea de-a doua zi, am condus un grup de terapie din care făcea parte și Alice. Ea afirma că băuse prea mult și că avea nevoie să înceteze. Nu pentru totdeauna, zicea, ci suficient cât să ducă la bun sfârșit schimbările menite să-i stabilizeze viața. Mai spunea că nu fusese niciodată până atunci o băutoare împătimită, dar că un șir de tragedii familiale îi provocaseră un comportament nehibzuit, iar acum voia să-i pună frâu. M-au izbit hotărârea și limpezimea ei.

După câteva săptămâni, întors în oraș, m-am hotărât s-o sun. Mă ocupam de un grup de elevi cu probleme similare și speram că ar fi dispusă să vină și să stea de vorbă cu ei. Vorbea despre propriile lupte într-un fel care ajungea direct la miezul lucrurilor — fără menajamente, dar captivant. Voiam ca ea să stabilească o legătură cu copiii și știam că ei aveau s-o asculte. Nu strica nici faptul că Alice se ocupa cu muzica. Așa, cu geaca ei ponosită de motociclist, cu părul negru tăiat scurt și cu poveștile despre viața pe drumuri, arăta și vorbea *cool*.

Pe scurt, ea a fost de acord să stea de vorbă cu grupul meu, totul a decurs bine, am invitat-o la prânz, ne-am împrietenit, au trecut lunile, am început să ieșim împreună, ne-am cumpărat un apartament împreună, după care, așa cum știți, am cerut-o în căsătorie.

Așa că, în orice caz, atunci când a sosit pachetul de la Finnegan, m-am încordat la gândul că putea să fie o sticlă cu o băutură alcoolică incredibil de rară. Pe parcursul primelor luni de când o cunoscusem pe Alice, ea nu băuse niciodată. Numai că, la ceva timp după asta, începuse să savureze din când în când o sticlă de bere, sau un pahar de vin, la masa de seară. Nu e tocmai calea tradițională pentru oamenii care au avut probleme

legate de alcool. Cu toate astea, părea să-i priască lui Alice. Numai bere și vin, totuși. Băuturile tari, obișnuia ea să glumească, „duc mereu pe câte cineva la închi-soare“. Era greu de imaginat, din moment ce Alice avea mai multă stăpânire de sine decât oricare alt om pe care-l cunoșteam.

Am așezat cadoul pe masă. O cutie masivă, elegantă, din lemn.

Inscripția de pe capac, totuși, părea ciudată.

PACTUL.

Ce soi de whisky irlandez putea să se numească Pactul?

Am deschis cutia și am găsit înăuntru o altă cutie din lemn, așezată pe catifea albastră. De-o parte și de cealaltă a ei, cuibărit în material, era câte un stilou care părea extrem de scump: din argint, din aur alb, sau poate chiar din platină. Am luat unul și am rămas surprins de greutatea și de structura lui. Era acel gen de cadou rafinat pe care-l oferi cuiva care are de toate, tocmai de-aceea era un dar neobișnuit pentru noi. Amândoi munceam din greu și ne descurcam bine, dar nu aveam de toate, în niciun caz. Atunci când Alice absolvise facultatea de drept, chiar îi cumpărasem un stilou. Era un obiect minunat, comandat de la un comerciant particular din Elveția, după luni de cercetări în domeniul surprinzător de complex al instrumentelor fine pentru scris. Fusesse ca și cum aș fi deschis o ușă, așteptându-mă ca dincolo de ea să fie o mică debara, dar, în loc de asta, am descoperit un întreg univers. Am făcut eforturi mari ca să-l plătesc pe ocolite cumva, să-i ascund prețul exorbitant. În eventualitatea în care ea l-ar fi pierdut vreodată, nu voiam să fie împovărată de adevărata magnitudine a pagubei.